

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

“Atmoda ir ar Dievu piesātināta sabiedrība.”

Dunkans Kembels

REIMARS ŠULCS

Atmodas stāsti: Ko spēj darīt Dievs!

“Un Mana tauta, kas ir pēc Mana vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus un dziedināšu viņu zemi.” – 2. Laiku 7:14

Šis raksts ir iepriekšējās vēstules, kura saucās Jaunā evaņģelizācija, turpinājums. Jaunā evaņģelizācija, kā mēs to redzam Amerikā, liek uzsvaru uz jaunām metodēm, jaunām programmām, jaunām idejām un cenšas ar savu laikmetīgumu aizsniegt pasauli Kristum. Protams, centienos kļūt laikmetīgai, draudzei ir tendence ielaisties kompromisos ar pasauli. Tas draudzē ienes pasaules garu un metodes, tā darot to nepiemērotu būt par atmodas dzimšanas vietu.

Mans apgalvojums ir, ka vairumā gadījumu atmodas liesmas sākas tur, kur ir vislielākais karstums.

Mīļotais Jānis nedeva nekādas cerības, ka remdenā draudzē varētu sākties atmoda, kas liela ļaužu pulka iegūšanas dēļ ir pazeminājusi Dieva dotos morāles standartus. Viņš teica, ka remdenie tiks izspļauti no Dieva mutes (Atkl. 3:15-16).

Laikos, kad cilvēki vairs nepanes veselīgo mācību (2. Tim. 4:3), daudz labāk ir palikt stingri šajā mācībā un iet dziļumā, nekā atšķaidīt šo mācību, lai iegūtu masas un ietērtu tās liekulības drānās.

Vēsturiski runājot, tās ir liesmas, baltkvēle un dedzība priekš Dieva pavisam nedaudzu cilvēku dzīvēs, kas aizdedzina liesmas, kādas atmodā deg draudzēs, ciemos, pilsētās un tautās. Tas ir vispārzināms fakts, ka ikviena liela Dieva darbība atmodā ir cēlusies dedzīgas, vienotas, spēcīgas lūgšanas rezultātā. Ir ievērots, ka šī Dieva darba dziļums ir to pavadošās dziļas atgriešanās nosacīts. Un tālāk, tas, cik ilgi šī atmoda turpināsies, ir mērāms ar tajā dalību ņemošo ticīgo paklausības pakāpi. Šajā rakstā esmu nolēmis lasītāju iepazīstināt ar vēsturiskiem piemēriem par to, kas ir patiesa atmoda.

Modernā angļu atmodu vēsture sākas ar Jonatāna Edvardsa sludināšanu par taisnošanu ticībā Jaunanglijā, un tā kulminēja ar viņa slaveno sprediķi “Grēcinieki dusmīgā Dieva rokās” 1741. gadā. Divos šīs atmodas sākuma gados no 1740. līdz 1742. gadam no 250000 iedzīvotājiem atgriezās apmēram 50000. Tas nozīmē, ka 20 % sabiedrībā sāka pazīt Dievu. Otrā lielā atmoda sākās ap 1800. gadu Kentuki, kad atgriezās apmēram 10000. Trešais lielais Dieva darbības vilnis – lielā pamošanās – sākās 1857. gadā, kad trīs Dieva vīri vācu reformētājā draudzē Ņujorkā sāka lūgt pēc atmodas. Šeit ir toreizējo notikumu apraksts:

“Vispirms bija trīs vīri, kas dedzīgi lūdza ikdienas lūgšanu sanāksmēs. Tad radās pieci, nedēļu vēlāk 14, tad 23 bezkompromisu vīri, kas negribēja ļaut izzust veco laiku ticībai un kuri pacēla savas balsis uz Dievu. Drīz vien pusdienu lūgšanu sapulcēs bija piepildīta katra sabiedriskā ēka Ņujorkas centrā, un nedēļas laikā tika glābti desmit tūkstoš cilvēku. Astoņos mēnešos šajā pilsētā bija glābti piecdesmit tūkstoši, un šī atmoda izplatījās pa visu valsti no Ņujorkas līdz Losandželosai. Tā pārsviedās uz Īriju, Skotiju, Angliju, Dienvidāfriku un Indiju. Kāds zinātnieks atzīmē, ka Dieva Gara darbība Amerikā bija tik spēcīga, ka pat uz kuģiem, kas tuvojās Amerikas krastiem, cilvēki sajuta Svētā Gara pārliecinošo spēku, tika glābti un piepildīti ar prieku pirms vēl sasniedza ostu.”

Pēc draudzes atkrišanas nākošā lielā atmoda sākās Velsā 1904. gadā ar Evansa Robertsas lūgšanām. Septiņpadsmit vīru ar viņu kopā sāka lūgt un ievērot sekošos četrus principus: 1) Dieva priekšā jānožēlo katrs apzināts grēks, 2) no dzīves jāizslēdz katrs apšaubāms ieradums, 3) jāpaklausa Svētā Gara mudinājumiem, 4) publiski jāapliecina Kristus.

Šajā atmodā vienā mēnesī tika izglābti trīsdesmit septiņi tūkstoši un piecos mēnešos simts tūkstoši cilvēku. Koledžas pārtrauca darbu un studenti, dziedādami un Dievu slavēdami, gāja uz lūgšanu sapulcēm. Pēc laika izbeidzās noziedzība, nebija vairs slepkavu, zagļu, laupītāju un varotāju. Arī šī atmoda izplatījās Amerikā.

Bet īpaši es gribu pastāstīt par kādām detaļām, par šo atmodu iekšējo darbu. Tādēļ paraudzīsimies uz neseno atmodu pagājušajā gadsimtā, uz Hebridu salu atmodu pie Skotijas krastiem 1940-os un 1950-os gados, kā tas aprakstīts Ketijas Valteras grāmatā *Mirdzošā un starojošā atmoda* (Bright and Shining Revival by Kathie Walters, Good News Fellowship Ministries, Macon, Georgia).

Pirms atmodas baznīcas faktiski bija tukšas. Daudz draudžu bija uz slēgšanas robežas. Bet bija daži, kuri negrasījās padoties. Starp tiem bija maza vīriešu grupa, kuri norunāja regulāri sanākt šķūnī uz lūgšanām (1948). Tie solījās Dievam, ka lūgs katru nedēļu trīs naktis līdz četriem pieciem rītā. Kādu nakti, kad mazā lūgšanu kareivju grupa bija ieradusies fermā, lai lūgtu pēc Dieva apsoltajumiem, vietējais kalējs Jānis tika aicināts lūgt. Viņa lūgšanas laikā tika izliets tāds Dieva spēks, ka drebēja šķīvji trauku skapī un dievišķā spēka viļņi vēlās pār istabu.

“Momentā Dieva Gars pārņēma visu ciematu. Ļaudis nespēja gulēt, un namos visu nakti dega gaisma. Cilvēki staigāja pa ielām Dieva Gara tiesāti, citi noslīga ceļos pie savām gultām un lūdza piedošanu. Kad vīri atstāja lūgšanu sapulci, mācītājs iegāja mājās pēc piena glāzes un atrada mājas māti kopā ar septiņiem citiem ceļos nometušos saucot uz Dievu.

Dzertuves, kas parasti bija piedzērušu ciema vīru pilnas, četrdesmit astoņu stundu laikā kļuva tukšas. Tur dzerošie četrpadsmit vīri tika brīnišķīgi atgriesti. Vēlāk tos pašus vīrus trīs reizes nedēļā varēja sastapt kopā ar citiem uz ceļiem Dieva priekšā lūdzot par vecajiem biedriem un atmodas izplatīšanos. Četrdesmit astoņu stundu laikā šajā ciemā daudz jaunu cilvēku savas dzīves atdeva Kristum, un arī viņus varēja sastapt lūgšanu sapulcēs” (12.-13. lpp).

“No visiem simtiem, kas nāca pie Kristus pirmajā Svētā Gara izliešanās viļņa laikā, līdz šaim laikam (1952) tikai četras jaunas sievietes ir pārtraukušas apmeklēt lūgšanu sapulces” (Keswick [Convention] Journal in 1952). “Atgrieztos skaitīja pēc lūgšanu sapulču apmeklējuma. Ja netika apmeklētas lūgšanu sapulces, tas lika apšaubīt pestīšanu” (39. lpp).

“Dažos rajonos bija grūti grūti atrast tādu dvēseli, kas nebūtu atmodas iespaidota. Kāds vīrs, kuram bija gaužām maz laika priekš Dieva, brauca pa ceļu, kad viņam parādījās vīzija par elli. Pārsteigts un nobijies, viņš spieda uz bremzēm, nobrauca malā un, ceļos nometies, atdeva savu dzīvi Kristum” (26. lpp).

Atmodas aculiecinieks, Daniēls Smits, stāstīja, ka salā bija dzirdama eņģeļu dziedāšana. Kādā vietā septiņi vīri, kurus ar kautuves mašīnu veda uz sapulci, pēkšņi sajuta Dieva spēku un jau pirms baznīcas sasniegšanas tika glābti. Kādā policijas iecirknī mācītājs aprakstīja redzēto: “Es redzēju skatu, kādu nebiju uzskatījis par iespējamu. Kaut ko tādu, ko nevar aizmirst. Visur zem zvaigžņotām debesīm – ceļmalās, māju priekšā, pat aiz kūdras kaudzēm - vīrieši un sievietes bija nometušies ceļos, saucot pēc Dieva žēlastības” (10. lpp).

Lai noslēgtu savas pārdomas par atmodu, ļaujiet vēl citēt no grāmatas *Mirdzošā un starojošā atmoda* par Velsas atmodu 1904. gadā:

“Tā ir atmoda! Kad cilvēkiem ielās ir bail atvērt muti, lai izrunātu bezdievīgus vārdus, jo varētu nākt Dieva sods; kad grēcinieki, Dieva klātbūtnes izbiedēti, uz ielām dreb un sauc pēc žēlastības, kad bez speciālām sapulcēm un sensacionālas reklāmas Svētais Gars pārdabīgā spēkā dveš pār ciemiem un pilsētām un cilvēkus satver biedējoša pārliecība; kad ikviens veikals kļūst par kanceli; katra sirds par altāri; katra māja par svētnīcu un cilvēki bijībā staigā Dieva priekšā – tā ir atmoda” (Māc. Ovena Murfija citāts, 1. lpp).

“Pēc tam, kad Dr. Kempbels Morgans bija kļuvis par Velsas atmodas aculiecinieku, atgriezdamies Vestminsteras kapellā Londonā, viņš paziņoja: “Tur ir atmoda, kas nāk no debesīm, tā nav sludināšana, kārtība, dziesmu grāmatas, kori, ērģeles, naudas vākšana un, beidzot, tā nav reklāma! Brīdi padomājiet par to! Tur bija ērģeles, bet tās klusēja. Tur bija mācītāji, bet nebija sludināšanas, viņi atradās starp cilvēkiem un slavēja Dievu. Tomēr Velsas atmoda ir sludināšanas atmoda, jo ikviens sludināja. Nebija kārtības, tomēr tā turpinājās dienu no dienas, no apgabala uz apgabalu ar nepārspējamu precizitāti, ar pārspējoša spēka kārtību. Nebija dziesmu grāmatas, bet, ak, es gandrīz raudāju no tās dziedāšanas! Kad velsieši dzied, viņi aizmirstas dziesmā. Es teicu, ka nebija koru? Tur visi bija koris!

Velsa ir Dieva liesmās. Ir reģistrēti jau gandrīz 50000 atgriezto, un lielā pamošanās neuzrāda izsīkuma pazīmes. Tā veļas pār simtiem ciemu un pilsētu, iztukšojot bārus, teātrus un deju zāles un nakti pēc nakts piepildot baznīcas ar lūdzēju bariem. Ej, kur iedams, bankā, veikalā, vilcienā – visur cilvēki runā par Dievu” (1.-2. lpp).

Dārgie draugi, neielaidīsimies kompromisos ar pasauli, lai tikai dabūtu cilvēkus baznīcā. Stāvēsim stingri, raksim dziļi, mirsim visam, kas ir no miesas, tapsim šķīstīti, iekarsīsimies priekš Jēzus un lūgsim dedzīgi, kopīgu intereši vadīti, uzcītīgi, un Dievs atkal darīs savu darbu!